

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput L. Idololatria peccatorum omnium gravissimum est, si gravitas
ipsius consideretur ex parte peccati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

fapiat demonum invocationem. Tertia, quod ignota non contineant nomina. Quarta, quod S. Scripturæ verbis vana non misceantur verba, vel signa. Quinta, quod nulla spes ponatur in modo ligandi, vel in instrumento quo continentur. Sexta, quod nullus infallibilis effectus à talibus expectetur, vel promittatur, à Deo non promissus, ut supra.

391 Omnis itaque ille veri Dei cultus est superfluous, eoque titulo supersticiosus, quo aliquid ad Dei cultum usurpatur præter Dei & Ecclesiæ institutionem; receptamque fidelium consuetudinem, nec congruit fini cultus divini. Superfluum quippe est medium quod fini non congruit. Finis autem divini cultus est ut homo det gloriam Deo, & ei se subiciat mente & corpore, prout dixi. Et ideo quidquid homo facit quod pertinet ad Dei gloriam, & ad hoc quod mens hominis Deo subiciatur, & etiam corpus, per moderatam refrænationem concupiscentiarum, secundum Dei & Ecclesiæ ordinationem & consuetudinem timoratorum quibus convivit, non est superfluum in divino cultu. Si autem aliquid sit, quod, quantum est de se, non pertinet ad Dei gloriam, neque ad hoc quod mens hominis feratur in Deum, vel per quod carnis concupiscentiæ inordinatè refrænentur; aut etiam si fiat præter Dei & Ecclesiæ institutionem, vel contra communem timoratorum consuetudinem (quæ secundum Augustinum epist. 36. aliàs 86. ad Casulanum pro lege habenda est) totum hoc reputandum est superfluum, & supersticiosum: quia in exterioribus solum consistens, ad interiorem Dei cultum non pertinet. Unde Augustinus l. de vera Religione c. 3. id quod dicitur Luc. 17. *regnum Dei intra vos est*, inducit contra supersticiosos, qui scilicet exterioribus principalem curam impendunt.

392 Superstitionis falsi Numinis, juxta sanctum Augustinum l. 2. de doctr. Christ. cap. 20. & S. Thomam q. 92. a. 2. tres sunt species, idololatria, divinatio, & vana observantia, ad quam reducitur magia supersticiosa.

393 Irrationalitas est vitium deficiens in cultu Deo debito, descriptique potest irreverentia erga Deum, resque sacras. Sub ea comprehenduntur tentatio Dei, sacrilegium, blasphemia, simonia, & perjurium. De quibus omnibus consequenter est agendum.

CAPUT L.

Idololatria peccatorum omnium gravissimum est, si gravitas ipsius consideretur ex parte peccati.

394 Ita docet S. Thomas q. 94. a. 3. Est enim idololatria, quando honor soli Deo debitus creaturæ defertur, & ipsa pro Deo agnoscitur. Quod profectò gravissimum est crimen lætæ Majestatis divinæ. Sicut enim in terrena Republica gravissimum esse videtur, quod aliquis honorem regium alteri impendat, quam vero Regi, quia, quantum in se est, totum Rei-

publica perturbat ordinem; ita in peccatis que contra Deum committuntur (que tamen sunt maxima) gravissimum esse videtur, quod aliquis honorem divinum creaturæ impendat. Quia, quantum est in se, facit alium Deum in mundo, minuens principatum divinum. Propter quod à Tertulliano l. de idololatria dicitur principale crimen generis humani, summus seculi reatus. Et à S. Gregorio Nazianzeno orat. 38. *extremum & primum malorum.*

Dixi, si gravitas ipsius consideretur ex parte peccati: quia si consideretur ex parte peccantis, sicut dicitur gravius esse peccatum ejus qui peccat scienter, quam ejus qui peccat ignoranter; secundum hoc nihil prohibet, gravius peccare hereticos, qui scienter corrumpunt fidem quam acceperunt, quam idololatrias ignoranter peccantes. Et similiter etiam aliqua alia peccata possunt esse majora, propter majorem contemptum, ait S. Thomas ibidem.

Idololatria aliqua esse potest dumtaxat exterior, quæ quidpiam exteriori, non interiori idola colit. Et ista minus quidem peccatum est, quàm idololatria interna simul & externa; est tamen etiam ipsa grande peccatum. Quia, ut S. Thomas, cum exterior cultus sit signum interioris, sicut est perniciosum mendacium, si quis verbis asserat contrarium ejus quod per veram fidem tenet in corde; ita est perniciosa falsitas, si quis exteriorem cultum exhibet alicui contra id quod sentit in mente. Unde S. Augustinus l. 6. de Civit. Dei c. 10. de Seneca, qui exteriori, non interiori idola coluit: iste (inquit) quem Philosophia quasi liberum fecerat, tamen quia illustri Populi Romani Senator erat, colebat quod reprehendebat, agebat quod arguebat, quod culpabat, adorabat. Quia videlicet magnum aliquid cum Philosophia docuerat, ne supersticiosus esset in mundo: sed propter leges civium, moreque hominum, non quidem ageret fingentem Scenicum in theatro, sed imitaretur in templo; eo damabilius, quod illa que mendaciter agebat, sic ageret, ut eum populus veraciter agere existimaret. De talibus Dominus ait: *Qui me erubuerit coram hominibus, erubescam & ego eum coram Patre meo.*

CAPUT LI.

Gravissime peccant, tam divinationem, magiam & sortilegium exercentes, quàm ariolos, magos, sortilegos consulentes, eorumque operâ mentes.

Id enim divinâ lege sub gravissima penâ interminatione prohibitum est. Levit. 19. *Non declinetis ad magos, nec ab ariolis sciscitemini, ut polluatini per eos.* Et c. 20. *Anima que declinaverit ad magos & ariolos, & fornicata fuerit cum eis, ponam faciem meam contra eam, & interficiam eam de medio populi mei.* Deut. 18. *Omnia hæc abominabitur Dominus.*

Enimvero quid magia? Est superstitio qua suspenda quadam & insolita facit supra vires humanum, virtute à damone acceptâ ex pacto cum